

3) Artykuł 2 pkt 8 dyrektywy 2011/7

należy interpretować w ten sposób, że:

uwzględnienie, z tytułu „należnej kwoty” określonej w tym przepisie, kwoty VAT wymienionej na fakturze lub w równoważnym wezwaniu do zapłaty nie zależy od tego, czy w dniu, w którym doszło do opóźnienia w płatnościach, podatnik zapłacił już tę kwotę na rzecz skarbu państwa.

(¹) Dz.U. C 53 z dnia 15.2.2021.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht – Niemcy) – ROI Land Investments Ltd./FD

(Sprawa C-604/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Artykuł 6 – Pozwany niemający miejsca zamieszkania w państwie członkowskim – Artykuł 17 – Jurysdykcja w sprawach dotyczących umów konsumenckich – Pojęcie „działalności zawodowej lub gospodarczej” – Artykuł 21 – Jurysdykcja w zakresie indywidualnych umów o pracę – Pojęcie „pracodawcy” – Stosunek podporządkowania – Rozporządzenie (WE) nr 593/2008 – Prawo właściwe – Artykuł 6 – Indywidualna umowa o pracę – Umowa gwarancyjna zawarta pomiędzy pracownikiem a firmą zewnętrzną zapewniającą wykonanie zobowiązań ciążących na pracodawcy wobec tego pracownika]

(2022/C 472/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ROI Land Investments Ltd.

Strona przeciwna: FD

Sentencja

- 1) Artykuł 21 ust. 1 lit. b) ppkt (i) i art. 21 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych

należy interpretować w ten sposób, że:

pracownik może pozwać przed sąd ostatniego miejsca, w którym lub z którego zazwyczaj świadczył pracę, osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwie członkowskim względnie niemającą takiego miejsca zamieszkania lub siedziby, z którą to osobą nie jest związany formalną umową o pracę, ale która – na mocy umowy gwarancyjnej, od której zawarcia uzależniono zawarcie tej umowy o pracę z osobą trzecią – jest bezpośrednio odpowiedzialna za wykonanie zobowiązań tej osoby trzeciej wobec tego pracownika, pod warunkiem że pomiędzy tą osobą a pracownikiem zachodzi stosunek podporządkowania.

- 2) Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012

należy interpretować w ten sposób, że:

zastrzeżenie dotyczące stosowania art. 21 ust. 2 tego rozporządzenia wyłącza możliwość oparcia się przez sąd państwa członkowskiego na uregulowaniu tego państwa w dziedzinie jurysdykcji, jeżeli spełnione są przesłanki zastosowania art. 21 ust. 2, nawet jeśli owo uregulowanie krajowe jest korzystniejsze dla pracownika. Jeżeli natomiast nie są spełnione przesłanki zastosowania ani art. 21 ust. 2, ani żadnego z innych przepisów wymienionych w art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia, sąd taki może – zgodnie z tym ostatnim przepisem – stosować rzecone uregulowanie krajowe w celu ustalenia jurysdykcji.

- 3) Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I)

należy interpretować w ten sposób, że:

pojęcie „działalności zawodowej lub gospodarczej” obejmuje nie tylko działalność na własny rachunek, lecz również pracę najemną. Ponadto umowa zawarta między pracownikiem a osobą trzecią wobec pracodawcy wskazanego w umowie o pracę, na mocy której osoba ta ponosi bezpośrednią odpowiedzialność wobec pracownika za zobowiązania tego pracodawcy wynikające z umowy o pracę, do celów stosowania przywołanych przepisów nie jest umową zawartą poza zakresem wszelkiej działalności gospodarczej lub zawodowej i niezależnie od nich oraz w celu, którego nie można uznać za związany z taką działalnością.

(¹) Dz.U. C 44 z 8.2.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 27 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin – Niemcy) – DB Station & Service AG/ODEG Ostdeutsche Eisenbahn GmbH

(Sprawa C-721/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Transport kolejowy – Artykuł 102 TFUE – Nadużycie pozycji dominującej – Dyrektywa 2001/14/WE – Dostęp do infrastruktury kolejowej – Artykuł 30 – Organ kontrolny kolei – Kontrola opłat za infrastrukturę – Sądy krajowe – Kontrola opłat w świetle prawa konkurencji – Podział kompetencji między organ regulacyjny a sądy krajowe]

(2022/C 472/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Kammergericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: DB Station & Service AG

Strona pozwana: ODEG Ostdeutsche Eisenbahn GmbH

Sentencja

Artykuł 30 dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa, zmienionej dyrektywą 2007/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r.

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie stosowaniu przez sądy krajowe art. 102 TFUE i równocześnie krajowego prawa konkurencji w celu rozpoznania żądania zwrotu opłat za infrastrukturę, jednakże to pod warunkiem, iż właściwy organ kontrolny rozstrzygnął uprzednio w przedmiocie zgodności z prawem spornych opłat. W tych okolicznościach na sądach ciąży obowiązek lojalnej współpracy i są one zobowiązane do uwzględnienia decyzji wydanych przez ten organ jako elementu oceny i do uzasadnienia własnych orzeczeń w świetle całości przedłożonych im akt sprawy.

(¹) Dz.U. C 88 z 15.3.2021.